

Пето съобщение

Да живеем живота на единия нов човек, вместо собствената си култура, като се учим на Христос както реалността (или истината) е в Исус

Пасажи от Писанията: Еф. 4:20-21; Мт. 11:28-30; 14:19; Йн. 5:19, 30; 7:18; 10:30

I. Нашият стандарт на живеене не бива да съответства на нашата култура, а на реалността в Исус – на реалността, която Господ Исус живееше, докато беше на земята – Еф. 4:20-21:

- А. Начинът, по който Господ Исус живееше на земята, е начинът, по който единият нов човек трябва да живее днес – Мт. 11:28-30; Йн. 6:57; 4:34; 5:17, 19, 30; 6:38; 17:4.
- Б. Фразата *реалността (или истината) е в Исус* обозначават действителното състояние на живота на Исус, описан в четирите Евангелия. Исус живя живот, в който Той вършеше всичко в Бога, с Бога и за Бога. Бог беше Неговият живот и живеене, и Той беше едно с Бога.
- В. Исус живееше по начин, който винаги съответстваше на Божията праведност и святост. В живота на Исус праведността и святостта на реалността винаги се проявяваха – 24-ти стих:
 - 1. Човешкият живот на Исус съответстваше на реалността, тоест на Самия Бог, и беше пълен с правда и святост.
 - 2. Новият човек беше създаден именно в праведността и святостта на тази реалност – т.е. в прославения и изявен Бог.
- Г. Трябва да научим Христос и да се учим от Него да живеем живот на реалност. Да научим Христос, означава просто да бъдем оформени според образа на Христос, тоест да бъдем направени съобразни с Неговия образ – стих. 20-21; Римл. 8:28-29; 2 Йн. 1; Йн. 4:23-24.
- Д. Бидейки корпоративна личност, новият човек трябва да живее живот на реалност, както реалността е в Исус – един живот на преживяване на Бога.
- Е. Ако живеем според духа на своя ум, ще се наслаждаваме на всекидневното живеене на корпоративния нов човек – едно живеене, което съответства на реалността в Исус – Еф. 4:23.

II. Животът на единия нов човек трябва да бъде изцяло като живота на Исус. За единия нов човек, като корпоративния Богочовек, ние трябва да живеем живота на Богочовека - Фил. 1:19-21а; 3:10; Еф. 4:20-21; вж. 1 Йн. 4:17 и бележка 5:

- А. Човешкото живеене на Христос беше живеенето на човек, който живееше Бога, за да изразява Неговите качества в човешките добродетели. Неговите човешки добродетели бяха изпълнени, слети и напоени с божествените качества – Лк. 1:26-35; 7:11-17; 10:25-37; 19:1-10:
 - 1. Когато Господ Исус беше на земята, макар да беше човек, Той живееше чрез Бога – Йн. 6:57; 5:19, 30; 6:38; 8:28; 7:16-17.
 - 2. Господ Исус живееше Бога и Го изразяваше във всичко. Всичко, което Той вършеше, беше дело на Бога, Който работеше в Него и чрез Него – 14:10.
 - 3. Евангелието от Марк разкрива, че животът, който Господ Исус живееше, съответстваше изцяло на Божията новозаветна икономика и беше изцяло за нея.
- Б. Бидейки разширението, нарастването, възпроизводството и продължението на първия Богочовек, ние трябва да живеем същия живот, който Той живя – 1 Йн. 2:6:
 - 1. Богочовешкото живеене на Господа постави образа за нашето Богочовешко живеене – да бъдем разпънати, за да живеем, така че Бог да се изразява в човешката природа – Гал. 2:20.

2. Трябва да се отричаме от себе си, да ставаме съобразни с Христовата смърт и да величаем Господа чрез изобилното снабдяване на Неговия Дух – Мт. 16:24; Фил. 3:10; 1:19-21а.
3. Трябва да отхвърляме самоусъвършенстването и да осъждаме изграждането на природния човек. Трябва да осъзнаем, че християнските добродетели, по същество, са свързани с божествения живот, божествената природа и Самия Бог – Гал. 5:22-23.
4. Този, Който живя живота на Богочовека, сега е Духът, Който живее в нас и чрез нас. Не бива да допускаме нищо друго, освен Него, да ни изпълва и заема - 2 Кор. 3:17; 13:5; Еф. 3:16-19.
5. Трябва да отворим цялото си същество за Господа, за да приемем (в дух и атмосфера на молитва) Неговото поръчение към нас в Лука 6:36: „Бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден“. Трябва всяка сутрин да се свързваме с милосърдния Господ - Плач 3:22-23; Римл. 9:15 и бележка 2; Изх. 34:6; Пс. 103:8; Лк. 1:78-79; 10:25-37; Римл. 12:1.

III. Чрез извършването на чудото с нахранването на петте хиляди с петте хляба и двете риби Господ обучаваше Своите ученици да се учат от Него – Мт. 14:14-21; 11:28-30:

- А. В Матей 14:19 се казва, че Той взе петте хляба и двете риби, и преди да ги благослови, погледна към небето:
1. Думите *погледна към небето* показват, че Той погледна към Своя източник, към Своя Отец на небето:
 - а. Това показва, че Той осъзнаваше, че Той не беше източникът на благословието. Отец, Който е Изпращащият, а не Изпратеният, трябва да бъде източникът на благословение – вж. Римл. 11:36.
 - б. Колкото и да сме способни и вещи в делата, трябва да осъзнаем, че се нуждаем от благословието на Изпращащия върху нашето дело, за да можем да бъдем проводници на снабдяване, които уповават на Него, а не на себе си – вж. Мт. 14:19б; Чис. 6:22-27.
 2. Фактът, че Той погледна към небето, показваше, че бидейки Синът на земята, изпратен от Отца, който беше на небето, Той беше едно с Отца и уповаваше на Него – Йн. 10:30:
 - а. Това, което знаем и което можем да извършим, не означава нищо. Най-важното нещо е да бъдем едно с Господа и да уповаваме на Него в служението си – вж. 1 Кор. 2:3-4.
 - б. Благословието идва единствено благодарение на нашето единство с Господа и нашето упование на Него – вж. 2 Кор. 1:8-9.
 3. Господ не правеше нищо от Себе Си – Йн. 5:19; вж. Мт. 16:24:
 - а. Трябва да се отричаме от себе си и да не мислим да правим нищо от себе си, а да правим всичко чрез и от Него.
 - б. Трябва постоянно да упражняваме духа си да отхвърляме егото и да живеем чрез един друг живот посредством изобилното снабдяване на Духа на Исус Христос – Фил. 1:19-21а.
 4. Господ не търсеше собствената Си воля, а волята на Онзи, Който Го беше изпратил – Йн. 5:30б; 6:38; Мт. 26:39, 42:
 - а. Той отхвърляше собствените Си идеи, намерения и цели.
 - б. Всички ние трябва да внимаваме и да сме нащрек по отношение на следното: когато биваме изпратени някъде по делото, не бива да се възползваме от това, за да преследваме собствените си цели. Трябва да отиваме и да търсим единствено и само идеята, целта, стремежа, намерението и задачата на Господа, от Когото сме изпратени – вж. 1 Тим. 5:2б.

5. Господ не търсеше собствената Си слава, а славата на Отца, Който Го беше изпратил – Йн. 7:18; 5:41; вж. 12:43:
- а. Да бъдем амбициозни, означава да търсим собствената си слава – вж. 3 Йн. 9.
 - б. Трябва да видим, че нашето его, нашата цел и нашите амбиции са трите големи унищожителни „червея“ в нашата работа. Трябва да се научим да ги мразим.
- Б. Ако искаме винаги да бъдем употребявани от Господа в Неговото възстановяване, трябва да се отричаме от егото си, трябва да отхвърляме целите си и да се отказваме от амбициите си заради единия нов човек – Мт. 16:24.

© 2020 *Living Stream Ministry*